

23/11/2021

Επίδοση Τιμητικού Τόμου στον Οικουμενικό Πατριάρχη (ΒΙΝΤΕΟ)

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Παρουσία της Προέδρου της Δημοκρατίας κ. Κατερίνας Σακελλαροπούλου και του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερωνύμου πραγματοποιήθηκε το απόγευμα της Τρίτης 23 Νοεμβρίου 2021 η τελετή επίδοσης Τιμητικού Τόμου στον Παναγιώτατο Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο, από την Θεολογική Σχολή Αθηνών, με την ευκαιρία της συμπλήρωσης της τριαντακονταετούς ευκλεούς Πατριαρχείας του.

Η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε στην αίθουσα τελετών του Πανεπιστημίου και παρέστησαν, επίσης, Αρχιερείς της Εκκλησίας της Ελλάδος και του Οικουμενικού Πατριαρχείου, υπουργοί, πολιτικοί, ακαδημαϊκοί, κλήρος και λαός.

Παρακολουθήστε την τελετή:

Η Προσφώνηση έγινε από τον Πρύτανη του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, καθηγητή Μελέτιο-Αθανάσιο Κ. Δημόπουλο, ενώ χαιρετισμό απηύθυνε ο Κοσμήτορας της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, αναπλ. καθηγητής Χρήστος Γ. Καραγιάννης.

Στην συνέχεια η παρουσίαση του τιμητικού τόμου προς τιμήν της Α.Θ.Π. του Οικουμενικού Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου πραγματοποιήθηκε από τον καθηγητή του Τμήματος Κοινωνικής Θεολογίας και Θρησκευολογίας της Θεολογικής Σχολής Εμμανουήλ Δ. Καραγεωργούδη, ενώ η επίδοση του τιμητικού τόμου και της τιμητικής πλακέτας στον Πατριάρχη από τον Πρύτανη του ΕΚΠΑ.

Ακολούθησε η ομιλία του Παναγιωτάτου με τίτλο: «Θεολογία Διαλεγόμενη». Αναλυτικά, η ομιλία της Α. Θ. Παναγιότητος του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. κ. Βαρθολομαίου κατά την επίδοση εκ μέρους της Θεολογικής Σχολής του ΕΚΠΑ Τιμητικού Τόμου επί τη τριακονταετία Πατριαρχίας:

Ἐξοχωτάτη Πρόεδρε τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας,

Μακαριώτατε,

Τιμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί Ἀρχιερεῖς,

Ἐξοχώτατοι,

Ἐλλογιμώτατε κύριε Πρύτανη,

Ἐλλογιμώτατε κύριε Κοσμητορ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς,

Ἐλλογιμώτατοι Καθηγηταί,

Ἐντιμότατοι ἐκπρόσωποι τῶν Ἀρχῶν,

Ἐντιμολογιώτατοι Ἄρχοντες Ὀφφικιάλιοι,

Ἀξιότιμοι καί ἀγαπητοί φίλοι,

Προσφιλέστατα τέκνα ἐν Κυρίῳ φοιτηταί καί φοιτήτριαι,

Ἐν χαρᾷ καί ἀγαλλιάσει, τετιμημένοι διά τῆς ὑμετέρας πρόφρονος παρουσίας, δοξάζοντες τόν ἀεὶ ἐπιδαψιλεύοντα εἰς τό ταπεινόν ἡμῶν πρόσωπον πλούσια τά δωρήματα Αὐτοῦ Θεόν τῶν πατέρων ἡμῶν, εὐχαριστοῦμεν μυχόθεν τήν γεραράν Θεολογικήν Σχολήν τοῦ Ἐθνικοῦ καί Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν διά τήν ἀφιέρωσιν τοῦ τιμητικοῦ τούτου Τόμου εἰς τήν ἡμῶν Μετριότητα, ἐπί τῇ συμπληρώσει τριακονταετίας ἀπό τῆς ἐκλογῆς ἡμῶν εἰς τόν Ἀποστολικόν καί Πατριαρχικόν Οἰκουμενικόν Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἐκκλησίας, πάντας τούς συμβαλόντας διά τῆς γραφίδος των εἰς τήν κατάρτισίν του, τούς ἀναλαβόντας τήν ἐπιμέλειαν καί τήν ἔκδοσιν, καί τό Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἐλλογιμωτάτου Πρυτάνεως αὐτοῦ, διά τήν ὀργάνωσιν τῆς παρούσης ἐκδηλώσεως. Καί δηλοῦμεν ὅτι ἡ τιμή πρός ἡμᾶς διαβαίνει ἐπί τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, ἡ ζωή τοῦ ὁποίου εἶναι συνδυασμός ἀμετακινήτου πιστότητος εἰς τήν Παράδοσιν τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων, μέ τήν ἀνοικτοσύνην πρός τήν ἱστορίαν καί τόν κόσμον καί τήν εὐαισθησίαν διά τόν ἄνθρωπον καί τάς περιπετείας τῆς ἐλευθερίας του.

Ἡ Ἐκκλησία ζῆ καί δρᾷ ἐν τῷ κόσμῳ καί ἡ ἀποστολή της εἶναι νά συμβάλλῃ εἰς τήν ἐν Χριστῷ μεταμόρφωσιν αὐτοῦ. Ὀφείλομεν νά ὁμολογήσωμεν εὐθαρσῶς ὅτι ἡ ἀμυντική στάσις τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι εἰς τόν σύγχρονον πολιτισμόν, ὡς νά ἐστρέφοντο ὅλαι αἱ ἐξελίξεις τῆς ἐποχῆς μας ἐναντίον της, δέν ἀνταποκρίνεται εἰς τό πνεῦμα καί τάς γνησίας παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐάν κρίνωμεν τόν σύγχρονον κόσμον ἐπί τῇ βάσει ἀμαρτολογικῶν κριτηρίων, λησμονοῦμεν ὅτι, καί κατά τό παρελθόν, ἡ ἀνθρωπότης δέν ἔζη εἰς τόν παράδεισον. Εἶναι ἄτοπον νά ταυτίζεται ὁ σύγχρονος πολιτισμός μέ τάς ἀρνητικότητάς του καί νά ἀγνοῖται ἡ πρόοδος καί ἡ ἀνάπτυξις τήν ὁποίαν οὗτος σηματοδοτεῖ. Αὐτή ἡ τοποθέτησις δυσχεραίνει τήν ζωήν τῶν ἰδίων τῶν πιστῶν.

Εἰς τήν συνάντησιν μέ τόν κόσμον, ἡ θεολογία εἶναι ὁ σιδηροῦς βραχίον τῆς Ἐκκλησίας, ἡ χριστιανική μαρτυρία ἐντός ἐνός συνεχῶς ἐξελισσομένου, σήμερον δέ ταχύτατα μεταβαλλομένου, κόσμου. Ὁ λόγος τῆς θεολογίας δέν εἶναι δυνατόν νά ἀγνοῖ τά ἀγωνιώδη ἐρωτήματα τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου. Ἐάν ἡ θεολογία εἶναι ἐρμηνεῖα τοῦ Εὐαγγελίου διά κάθε ἱστορικήν ἐποχήν ἐνώπιον τῶν σημείων τῶν καιρῶν, τότε εἶναι οὐσιαστικῶς διαλεγόμενη θεολογία. Ἡ συναφειακότης, ἡ ὁποία οὐδόλως ἀκυρώνει τήν καθολικότητα καί τόν διαχρονικόν χαρακτήρα τοῦ θεολογικοῦ λόγου, καί, ὅπως ἔχει λεχθῆ, «ἀνήκει εἰς τό DNA τῆς θεολογίας», ὄχι μόνον δέν ἀποτελεῖ ἀπειλήν ἢ κίνδυνον δι' αὐτήν, ἀλλά εἶναι ἡ εὐκαιρία καί ἡ δυνατότης της νά διατυπώσῃ ἐπικαίρως καί ἀποτελεσματικῶς τό μήνυμά της. Θεολογία ἐν διαλόγῳ μέ τήν ἱστορίαν καί τόν κόσμον, κατ' οὐδένα τρόπον σημαίνει προσαρμογήν εἰς τό πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, ἐκκοσμίκευσιν καί

συσχηματισμόν μέ τόν κόσμον. Ὡς ἐσημείωσεν εὐστόχως ὁ πνευματικός ἡμῶν πατήρ, μακαριστός Μητροπολίτης Χαλκηδόνος Μελίτων, «ἡ ἀλήθεια δέν προδίδεται ὅταν ἐνσαρκοῦται εἰς κάθε ἱστορικήν ἐποχήν. Προδίδεται ὅταν συντηρεῖται, ὡς εἰς μουσεῖον, ἐκ φόβου μή μολυνθῆ ἀπό τήν ἱστορίαν» (*Χαλκηδόνια*, σ. 461).

Ἡ ἐκκλησιαστική ζωή ἐκτυλίσσεται πανταχοῦ καί πάντοτε ἐντός ἐνός συγκεκριμένου πολιτισμικοῦ περιβάλλοντος καί δι' αὐτόν τόν λόγον ἡ θεολογία δέν εἶναι ποτέ ἀφηρημένη ἢ ἀνιστορική. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νά μελετᾷ, νά ἀναλύη καί νά ἀξιολογή θεολογικῶς τά ἐκάστοτε κοινωνικά καί πολιτισμικά δεδομένα. Τό θεολογεῖν ἐν διαλόγῳ μέ τόν κόσμον εἶναι ἀτελεύτητον καθῆκον διά τήν Ἐκκλησίαν καί τό προσφορώτερον μέσον χριστιανικῆς μαρτυρίας. Προϋπόθεσις τοῦ εἰλικρινοῦς διαλόγου εἶναι ἡ βίωσις καί ἡ γνῶσις τῆς ἰδικῆς μας παραδόσεως, καί ἀποτέλεσμα ἡ γνῶσις τοῦ ἄλλου, ἀλλά καί ὁ ἐμπλουτισμός τῆς αὐτοσυνειδησίας μας. Ὁ διάλογος πάντοτε ἐμπνέει καί προωθεῖ τόν ἀλληλοσεβασμόν καί τήν ἀμοιβαίαν ἐμπιστοσύνην. Οἱ διαχριστιανικοί καί οἱ διαθρησκειακοί διάλογοι, καθῶς καί ἡ συνάντησις μέ τόν σύγχρονον κόσμον, ἀπηλευθέρωσαν δημιουργικάς δυνάμεις ἐντός τῆς Ἐκκλησίας καί προέβαλον τήν ζωτικήν σημασίαν τῶν χριστιανικῶν ἀξιῶν διά τό παρόν καί τό μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος.

Εἶναι ἀδιανόητον νά ἀδιαφορῶμεν διά τάς διασπάσεις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, νά μή προσευχώμεθα καί νά μή ἀγωνιζώμεθα διά τήν ὑπέρβασίν των. Κατά τόν μακαριστόν π. Γεώργιον Φλωρόφσκυ, «ἡ τραγωδία τῆς διαιρέσεως εἶναι τό μεγαλύτερο καί κρισιμώτερο πρόβλημα τῆς χριστιανικῆς ἱστορίας» (*Θέματα Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας*, σ. 34). Εἰς τούς οἰκουμενικούς διαλόγους, βεβαίως -καί αὐτό τό γνωρίζουν καλῶς ὅσοι συμμετέσχον ἢ συμμετέχουν εἰς αὐτούς- ὁ θεολογικός μινιμαλισμός καί ὁ οἰκουμενιστικός οὐτοπισμός εἶναι κακοί σύμβουλοι. Εἰς τούς ἀρνητάς τοῦ διαχριστιανικοῦ διαλόγου λέγομεν ὅτι ἀπορρίπτουν ὄχι ὅ,τι ἐκτυλίσσεται εἰς τόν διάλογον, πάντοτε ἐπί τῇ βάσει θεολογικῶν κριτηρίων καί ἐκκλησιολογικῶν ἀρχῶν, ἀλλά τό εἶδωλον τοῦ διαλόγου, ὅπως αὐτοί τό φαντάζονται, τό ὁποῖον οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μέ τήν πραγματικότητα. Εἰς τήν Οἰκουμενικήν Κίνησιν, ἀμετακίνητος ὄρος τῶν διαλόγων ἐθεωρήθη ἐξ ἀρχῆς, ὅτι ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐπιδιωκομένης ἐνότητος ὀφείλει νά στηρίζεται εἰς τήν πλήρη συμφωνίαν ἐν τῇ πίστει, ὡς μετ' ἐμφάσεως ἐπεβεβαίωσε καί ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (Κρήτη 2016).

Ἐκκλησία καί θεολογία δέν δύνανται νά ἀγνοήσουν καί τήν σύγχρονον «θρησκευολογικήν πρόκλησιν», τήν λεγομένην «ἐπιστρο-φήν τοῦ Θεοῦ», τήν ἀναβίωσιν τῶν θρησκευτικῶν καί τοῦ πλουραλισμοῦ τῶν θρησκευτικῶν ταυτοτήτων.

Τό γεγονός αυτό έχαρακτηρίσθη ως μεγαλύτερα πρόκλησις διά τόν Χριστιανισμόν καί από αυτήν τῆς ἐκκοσμικεύσεως. Θεωρεῖται βέβαιον ὅτι ἡ εἰρήνη τῶν θρησκείων ἔχει καθοριστικήν σημασίαν διά τήν εἰρήνην τῶν λαῶν καί τῶν πολιτισμῶν καί ὅτι ἡ ὁδός πρὸς αὐτήν εἶναι ὁ εἰλικρινής διαθρησκειακός διάλογος. Δύο εἶναι σήμερον οἱ ἐχθροί αὐτοῦ τοῦ διαλόγου: α) ὁ φονταμενταλισμός, δηλαδή ἡ ἀπολυτοποίησις τῆς ἰδικῆς μου ἀληθείας καί ἡ δαιμονοποίησις τοῦ ἄλλου, καί β) ἡ ἀποδοχή τῶν πάντων καί ἡ ἄρνησις ὅτι ὑπάρχει «ἀλήθεια», ὁ λεγόμενος «μεταμοντέρνος σχετικισμός καί μηδενισμός».

Διά τήν διαλεγομένην θεολογίαν, τό Πανεπιστήμιον, ὡς κατ' ἐξοχήν φόρουμ διαλόγου καί διεπιστημονικότητος, εἶναι ἰδιαιτέρως πρόσφορος καί γόνιμος τόπος παρουσίας, ἀναπτύξεως καί μαρτυρίας. Εἰς τό πλαίσιον τοῦ Πανεπιστημίου δέν εὐδοκιμεῖ ἡ κλειστότης, ἡ ὁποία ἀπειλεῖ τήν ἰδίαν τήν ἀποστολήν τῆς θεολογίας. Σήμερον, βεβαίως, διαδίδεται ὅτι ἡ θρησκειολογία εἶναι ἡ μόνη συμβατή μέ τούς στόχους τοῦ συγχρόνου πανεπιστημίου ἐπιστημονική προσέγγισις τοῦ θρησκευτικοῦ φαινομένου. Φρονοῦμεν ὅτι ἡ τοποθέτησις αὐτή εἶναι ἐπιστημολογικῶς ἀνερμάτιστος. Ἡ ἐκκλησιαστικότης τῆς θεολογίας δέν θίγει τήν ἐπιστημονικότητά της, δεδομένου ὅτι δέν ὑπάρχει ἀπροϋπόθετος ἐπιστήμη. Ἡ θεολογία θεματοποιεῖ τήν ἐκκλησιαστικότητά της ὡς προϋπόθεσιν τῆς παρουσίας της εἰς τό παλλάδιον τῶν ἐπιστημῶν, σέβεται τό κυρίαρχον σήμερον παράδειγμα ἐπιστημονικό-τητος καί ἐκ παραλλήλου ἀνθίσταται κριτικῶς εἰς τό διαδεδομένον πνεῦμα τοῦ θετικισμοῦ. Καί ἡ θρησκειολογία ἔχει τάς ἐπιστημολογικάς προϋποθέσεις της, εἰς τόν πυρῆνα τῶν ὁποίων ἀνήκει ἡ πολιτισμική θεώρησις τῆς θρησκείας, ἐνῶ ἡ ὑποστηριζομένη «ἀπόστα-σις τοῦ παρατηρητοῦ» ἀπέναντι εἰς τάς θρησκείας δέν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περί τῆς ὀρθῆς προσεγγίσεώς των. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, ἡ θεολογία, ὅπως ἔχει προσφυῶς λεχθῆ, «δέν εἶναι ὑποχρεωμένη νά θρησκειολογίζη, διά νά ἀποδεικνύῃ τόν ἐπιστημονικόν χαρακτήρα της».

Προφανέστατα, ἡ θεολογική ἐργασία εἶναι ἰδιαιτέρως ἀπαιτητική. Ἡ θεολογία, ἡ ὁποία πάντοτε ἀναδεικνύει «τό χριστολογικόν κέντρον καί τέλος τῶν πραγμάτων», δέν εἶναι ἀμέτοχος πληροφόρησις περί τῶν ἀληθειῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἡ γνῶσις τῆς ἀληθείας δέν ἀποτελεῖ ἀπλῶς μίαν ἐνέργειαν τοῦ νοός, ἀλλά βιωματικήν ὑπαρξιακήν μετοχήν εἰς τό καινόν εἶναι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ ὁποία εἶναι ὁ τρόπος τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ θεολογία δέν εἶναι «θρησκειολογία τοῦ Χριστιανισμοῦ». Ἀφουγκρά-ζεται τόν «λόγον τοῦ Θεοῦ», πρὶν καταστῆ ἡ ἰδία «λόγος περί τοῦ Θεοῦ», ὁ ὁποῖος εἶναι ἐν ταυτῷ καί «λόγος περί τοῦ ἀνθρώπου», περί τοῦ ἐπιγείου καί αἰωνίου προορισμοῦ του. Δέν λησμονοῦμεν ὅτι οὐδεμία ἐπιστημονική γνῶσις, οὐδεμία κοινωνική κατάκτησις καί οἰκονομική πρόοδος, δύνανται νά ἀπαντήσουν εἰς τά ὑπαρξιακά

έρωτήματα του ανθρώπου, ούτε να εξαφανίσουν την αναζητησιν τελικοῦ νοήματος ζωῆς καί τόν πόθον τῆς αἰωνιότητος εἰς αὐτόν. Στόχος τῆς θεολογίας ὀφείλει νά εἶναι ἡ ἀνάδειξις τῆς κεφαλαιώδους σημασίας τοῦ Εὐαγγελίου διά τήν ἀπάντησιν εἰς αὐτάς τάς ἀναζητήσεις τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ παράδοσις τῆς Ὁρθοδοξίας διασώζει πολύτιμον ἀνθρωπολο-γικήν γνῶσιν καί σοφίαν, καί ὑπερασπίζεται τό πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου καί τήν ἐλευθερίαν του ἐναντίον τῶν ἀντιπερσοναλιστικῶν δυνάμεων. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ χῶρος μιᾶς εὐλογημένης ἐλευθερίας, ἡ ὁποία τρέφεται καί ζῆ ἐκ τῆς ἀδιασπάστου ἐνότητος τῆς πίστεως καί τῆς ἀγάπης. Ὁ Χριστός εἶναι ἐλευθερωτής, ὁ Χριστιανισμός εἶναι κίνημα ἐλευθερίας καί ἡ θεολογία ὑπῆρξεν ἐξ ἀρχῆς καί παραμένει κατ' οὐσίαν «θεολογία τῆς ἐλευθερίας». Μιᾶς «κοινῆς ἐλευθερίας», ἡ ὁποία γνωρίζει ὅτι ἡ ἀληθῆς ὀλοκλήρωσις τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως δέν εὐρίσκεται εἰς τόν αὐτοεγκλεισμόν καί εἰς τήν ἐνασχόλησιν μέ τόν ἑαυτόν μας, ἀλλά εἰς τήν ἔξοδον πρός τόν ἀδελφόν, τόν πλησίον καί τόν μακράν, εἰς τήν ἀλληλεγγύην καί τό κοινοτικόν πνεῦμα, εἰς τό ἀληθεύειν ὡς «κοινωνεῖν», εἰς τό «μοίρασμα τῆς ζωῆς», ὄχι εἰς τό ἔχειν, ἀλλά εἰς τό εἶναι καί συνεῖναι.

Ὁ λόγος τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι πολύ ἀληθινός διά νά μείνη εἰς τό περιθώριον τῶν συγχρόνων συζητήσεων περί τῶν μεγάλων θεμάτων τῆς ἀνθρωπότητος. Καί οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοί καλούμεθα σήμερον νά ζήσωμεν ἐντός ἐνός ἐκκοσμικευμένου, τεχνοκρατουμένου καί πολυπολιτισμικοῦ περιβάλλοντος. Ἐάν ἀμυνώμεθα, ἐάν ἀπορρίπτω-μεν τά πάντα, ἐάν εἴμεθα ἐσωστρεφεῖς, δῆθεν, ὡς ἤδη ἐτονίσθη, διά νά σώσωμεν τήν καθαρότητα τῆς πίστεώς μας, τότε δέν ἀκολουθοῦμεν τήν ἐντολήν τοῦ Χριστοῦ νά ἐξαγγέλλωμεν τό Εὐαγγέλιον καί νά εἴμεθα τό ἄλας τῆς γῆς. Ἀρνούμενοι τόν σύγχρονον πολιτισμόν, ἐγκαταλείπομεν τόν κόσμον εἰς τήν ἀχαρίτωτον κοσμικότητά του. Ὅμως, ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς θεολογίας τῆς εἶναι «στήν καρδιά τοῦ κόσμου».

Ἐκλεκτή ὁμήγουρις,

Ἡ ἀνθρωπότης πορεύεται πρός τό μέλλον, μέ πολλάς διακυμάνσεις καί περιπετείας, αἱ ὁποῖαι δέν ἐπιτρέπουν ἀσφαλεῖς προβλέψεις διά τά ἐπερχόμενα. Ἡμεῖς οἱ πιστοί ὅμως δέν ἔχομεν διλήμματα, διότι πιστεύομεν ὅτι τό μέλλον μας θά εἶναι σωτήριο ἐν Χριστῷ. Καί ἔχομεν ἀκλόνητον τήν βεβαιότητα ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ θά ζῆ εἰς τούς αἰῶνας, ὡς τόπος ἀγιασμοῦ τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ κόσμου. Εἰς αὐτήν τήν ἐγκόσμιον πορείαν πρός τά Ἔσχατα, ἐν Θεῷ καί ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, μέ ἀνοικτήν τήν οὐράνιον πύλην τήν «ἀπάγουσαν εἰς τήν Ζωήν», ὁ ἄνθρωπος δύναται νά ἀναπτύξη τάς δημιουργικάς του δυνάμεις. Τελικῶς, δέν δυνάμεθα νά μείνωμεν «πιστοί στή γῆ», ὡς ἠθελεν ὁ φιλόσοφος, μέ

κλειστόν τόν ούρανόν. Δέν εἶναι τυχαῖον, ὅτι αἱ μεγάλοι ἀνθρωπιστικά κατακτήσεις φέρουν χριστιανικήν σφραγίδα. Ἀναμφισβήτητον εἶναι ἐπίσης, ὅτι ἡ ἀπώθησις τοῦ «ὑπερβατικοῦ» καί ἡ «μεταφυσική ἔνδεια» ἐξασθενίζουσι τάς δημιουργικάς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου καί τροφοδοτοῦν τόν κυνισμόν.

Εἰς τήν ἔνθεον ἀποστολήν της, ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀνάγκην θεολόγων μέ ὀρθόδοξον βίωμα καί ἐκκλησιαστικόν ἦθος, μέ ἀρίστην θεολογικήν κατάρτισιν, εὐφυεῖς καί εὐλαβεῖς, μέ ἀνοικτούς ὀρίζοντας καί φωτεινόν πρόσωπον, μέ εὐαισθησίαν καί καλλιέργειαν, φιλοκα-λικούς καί φιλανθρώπους, πραγματικούς δεκαθλητάς τοῦ πνεύματος. Ἀπευθυνόμεθα πρός ὑμᾶς, Ἐλλογιμώτατοι καθηγηταί τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καί ἀγαπητοί φοιτηταί καί φοιτήτριαι, καί σᾶς καλοῦμεν νά συμβάλλετε διά τῆς θεολογικῆς σας ἐργασίας καί μαρτυρίας, ὥστε ἡ θεολογία νά διασώζη τήν ἐκκλησιαστικότητα καί τόν ὑπαρξιακόν χαρακτήρα της, τήν ἐπιστημονικότητα, τόν διαλογικόν της προσανατολισμόν, τήν ἀνοικτοσύνην της καί τόν κριτικόν ρόλον της ἐκ τῶν ἔσω ὡς διάκονος καί «κριτικός συνομιλητής» τῆς Ἐκκλησίας, συμφώνως καί πρός τόν χαρακτήρα καί τόν χαρακτηρισμόν της ὡς «κριτικῆς θεωρίας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς». Εἰς τήν γνησίαν θεολογίαν, ἐκκλησιαστικότης, ἐπιστημονικότης καί διαλογικότης ἀλληλοπεριχωροῦνται καί ἀλληλοεμπλουτίζονται. Ὅπως ἔχει γραφῆ προσφυῶς, «αἱ πύλαι τῆς θεολογίας ἀνοίγουν μόνον πρός τά ἔξω».

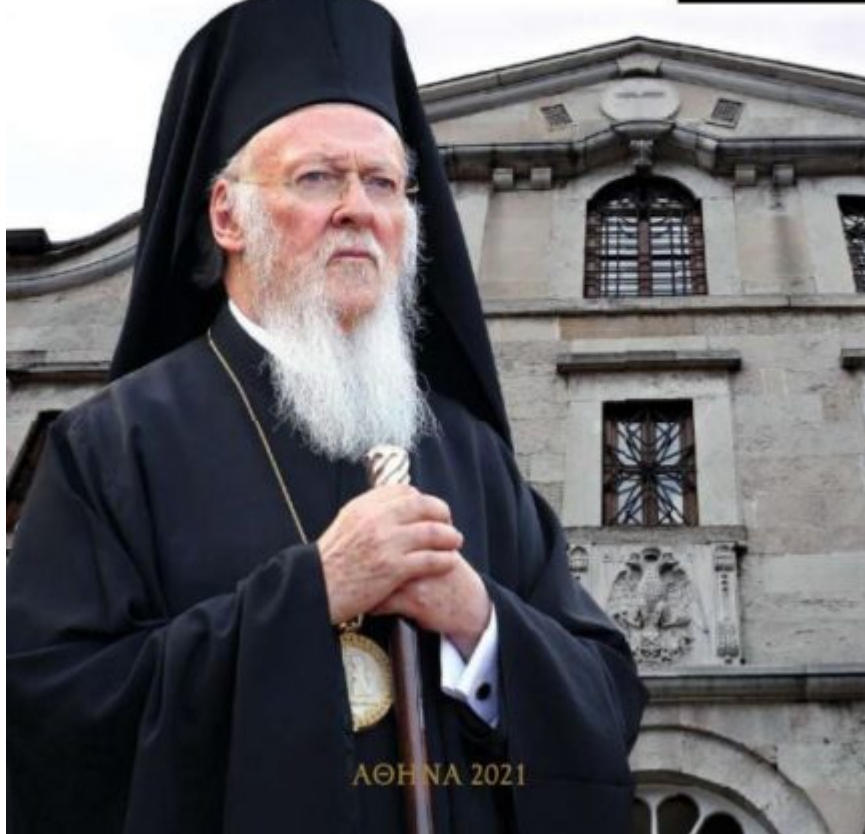
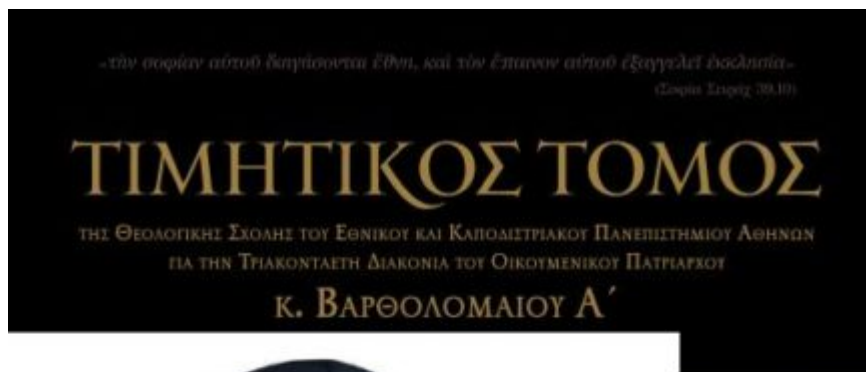
Ἀπτήν πρόκλησιν καί καθῆκον ἀποτελεῖ διά τήν θεολογίαν ἡ ἀντιμετώπισις τῶν παρανοήσεων τῆς Ὀρθοδόξου διδασκαλίας καί πνευματικότητος, εἴτε αὗται διαδίδονται ἐντέχνως ἐντός τοῦ πλαισίου τῆς Ὀρθοδοξίας, εἴτε προέρχονται ἔξωθεν. Εἶναι ἀξιοσημεῖωτον ὅτι αἱ θέσεις αἱ ὁποῖαι ἐμφανίζουσι τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὡς οὐσιαστικῶς ἀρνητικήν πρός τόν διάλογον μετά τοῦ λοιποῦ χριστιανικοῦ κόσμου καί ἀδιάφορον διά τήν συνάντησιν μετά τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ καί τῶν νέων ἰδεῶν, ὡς ἐσωστρεφεῖ καί ἐθνοκεντρικήν, ἐκφέρονται ὑπό τῶν ἐντός τῶν τειχῶν ὡς ἔπαινος καί ὡς μαρτυρία ἀκλονήτου πιστότητος εἰς τήν παράδοσιν καί γνησίου ὀρθοδόξου φρονήματος, ἐνῶ ὑπό τῶν ἐκτός μέ κριτικήν διάθεσιν καί πρός στιγματισμόν τῆς κατ' αὐτούς οἴκοθεν «κλειστῆς» Ὀρθοδοξίας. Τρανήν ἀπόδειξιν περί τούτων ἀποτελεῖ ὁ χαρακτηρισμός τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπό τῶν φονταμενταλιστῶν ἡμετέρων ὡς «οἰκουμενιστικῆς», ἐνῶ ἔτι τῶν ἐκτός θεωροῦν ὅτι ἡ Σύνοδος δέν ἐτόλμησε νά λάβῃ τάς δεούσας ἀποφάσεις ἐνώπιον τῶν συγχρόνων μεγάλων προκλήσεων.

Καίριον χρέος τῆς θεολογίας εἶναι σήμερον νά ἀντισταθῆ εἰς τήν ἔκρηξιν τοῦ φονταμενταλισμοῦ, ὁ ὁποῖος τροφοδοτεῖ τήν μισαλλοδοξίαν καί τήν βίαν «ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ» καί δίδει εὐπρόσδεκτα ἐπιχειρήματα εἰς τούς ἀρνητάς τοῦ

Θεοῦ. Τοιουτοτρόπως, ἡ θεολογία παραμένει πιστή εἰς τήν παράδοσιν τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ὑπόδειγμα διαλεγομένης θεολογίας καί μόνιμον πηγὴν ἐμπνεύσεως. Προτρέπομεν τοὺς θεολόγους μας, ἐν ὄψει τῆς ἐπικαιρότητος τῶν ἀνθρωπολογικῶν προβλημάτων, ρίζα τῶν ὁποίων εἶναι αἱ πνευματικαὶ καί ἀξιολογικαὶ ἀνατροπαὶ τῆς ἐποχῆς μας καί ἡ ἀλματώδης πρόοδος τῶν ἐπιστημῶν, καί ἀποτέλεσμα μίᾳ συρρικνωτικῆ θεώρησις τοῦ ἀνθρώπου, μέ ἀγνόησιν τῆς πνευματικῆς του φύσεως, νά προβάλλουν τήν Πατερικὴν ἀνθρωπολογίαν. «Οὐδέν ὡς ἄνθρωπος ἱερόν, ᾧ καί φύσεως ἐκοινώνησεν ὁ Θεός» (Ν. Καβάσιλα, *Περὶ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς*, ΣΤ', PG 150, 649). Διὰ τοῦ τονισμοῦ τῆς ἱερότητος τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, ἡ θεολογία συμβάλλει εἰς τὸν ἀγῶνα διὰ τήν προάσπισιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καί εἰς τήν θεμελίωσιν ἐνός πολιτισμοῦ δικαιοσύνης καί ἀλληλεγγύης, ἀλλὰ καί εἰς τήν ὀρθὴν κατανόησιν τῆς ἐννοίας τῆς προόδου, ἡ ὁποία εἶναι ἀδιανόητος ἄνευ τῆς ἀναγνωρίσεως καί τοῦ ἐμπράκτου σεβασμοῦ τῆς ἀπολύτου ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου.

Κατακλείοντες, ἐκφράζομεν ἅπαξ ἔτι τὰς εὐγνώμονας εὐχαριστίας ἡμῶν διὰ τήν τιμὴν καί τήν φιλοξενίαν, εὐχόμεθα εἰς ὅλους σας ὑγείαν καί πᾶσαν ἄνωθεν εὐλογίαν καί ἐπικαλούμεθα ἐπὶ πάντας ὑμᾶς καί ἐπὶ τὸν φίλτατον Ἑλληνικὸν λαόν τήν ζείδωρον χάριν καί τό ἄπειρον ἔλεος τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καί τῆς σοφίας.

Εὐχαριστοῦμεν διὰ τήν προσοχὴν σας!

Αμέσως μετά ο χορός ψαλτών «Οι Μαΐστορες της Ψαλτικής Τέχνης», υπό τη χοραρχία του Κοσμήτορα της Φιλοσοφικής Σχολής του Ε.Κ.Π.Α. καθηγητή Αχιλλέα Γ. Χαλδαιάκη, έψαλε τον Πολυχρονισμό του Πατριάρχη.

Δείτε φωτογραφίες από την εκδήλωση:

Φωτογραφίες: Χρήστος Μπόνης

